

Різдвяна казка

Іван Керницький

На місто Нью-Йорк опустилася Різдвяна ніч. Малий Василько спав біля ялинки, і ялинка спала. Погасли електричні лампочки, і штучний сніг, наче справжній, сріблिवся на зелених віттях, і мерехтіло в темряві ночі "янгольське волосся".

Так, Василько спав і ялинка спала, та не спали Василькові іграшки, нагромаджені під ялинкою. Тільки-но дзигар на стіні вибив дванадцяту годину ночі, як всі іграшки ожили й зібралися, ніби на віче чи на якісь збори. Індіанці, ковбої, матроси, летуни, парашутисти, словом – ціла армія обступила довкола, розглядаючи з усіх боків справжню невидальщину – запорозького козака!

Правду кажучи, був це не козак, а маленький козачок, подарунок Василькові від тітки з Філадельфії, що сама його вшила, вбрала, причепурила. У смушевій шапці з довгим червоним шликом, в синьому жупані і широких шароварах, з шаблею при боці, гордо взявшись запівбоки, – козачок цей, хоч і невеликий зростом, виглядав дуже завзято: не займайте мене, мовляв, та не ставайте впоперек дороги. Бо не з Грицем справа!

Першим відважився заговорити до нього славний на весь світ ковбой Рой Роджерс:

– Здоров, приятелю! Скажи нам, звідки ти взявся, такий бравий? Чи ти, бува, не з Індії або з Арабії?..

– Я – козак з України! – відповів малий запорожець.

– О-о! З України! – загомонило братство. – А яке твоє ремесло? Яка професія?

Козачок ударив рукою по шабельці:

– Козаки – це були лицарі, що обороняли свою землю, свою віру і свій нарід від лютих ворогів. А в мирний час господарили, сіяли хліб, вудили рибу, полювали на звіра...

Тут втрутився в розмову багатирський ватажок могіканів Соколине Око:

– Ти сказав, білий брате, що твої предки-козаки полювали на звіра – значить, вміли влучно стріляти з лука, кидати списа?

– Ти вгадав, достойний ватажку!

– А може, й ти, білий брате з України, одідичив це вміння по твоїх предках?

– Твоя правда, брате.

– Гаразд. Перевіримо, чи слова твої не підшиті вітром, чи язик твій не любить самохвальби. Бачиш он, на вершку ялинки, того смішного Паяца, що має голову з видутого яєчка?

– Бачу, достойний ватажку.

– Ось тобі лук і стріла; як поцілиш першим пострілом йому в голову, тоді всі скажемо, що твої предки-козаки були добрі вояки.

Взяв наш козачок лука і стрілу та й каже всьому добірному товариству:

– Згода, друзі, я погоджуюсь, але шкода мені стріляти в голову Паяцові, нищити

Василькові таку гарну забавку. Он там, трохи вище над Паяцом, висить позолочений горішок. Хочете, я зніму його стрілою?

- Ой, не втнеш, брате, такої штуки! - Похитав короною з пір'я ватажок могіканів.

- Побачимо!

Прицілився козачок, нап'яв лука - фіїіть! - свиснула стріла, зашуміла поміж галузками і позолочений горішок - цок! - упав на підлогу, просто під ноги Великому Ватажкові індіанців.

- Славно! Славно! - загомоніло товариство, заплескало в долоні.

А король ковбоїв Рой Роджерс підійшов до козачка, на знак поваги потиснув йому руку і сказав:

- Дорогий друже з далекої України, приймаємо тебе з відкритими обіймами до нашої громади. Шануємо тебе за те, що маєш не лише влучне око, а й шляхетне серце. Ти не хотів нищити дитячої забавки, значить - вмітимеш пошанувати і чиесь життя, а це найбільша чеснота кожного лицаря.

- Слава! Слава бравому козакові з України! - гукнули індіанці, ковбої, матроси, летуни та інші славні вояки і, взявши козачка до гурту, пішли колесом довкола ялинки, співаючи знану в усьому світі українську колядку:

"Щедрик, щедрик, щедрівочка,

Прилетіла ластівочка..."

А малий Василько спав коло ялинки, усміхаючись крізь сон. Може, йому снилась Різдвяна казка?..